

Forskellige regeringsrepræsentanter og arbejdergruppen ønskede dette og anførte som begrundelse herfor særligt, at det måtte forekomme uønskeligt, at man skulle have 2 forskellige internationale tekster om det samme spørgsmål, og at henstillingens indhold tiltrængte en nærmere udformning ved optagelse af visse afgørende regler, der kunne tjene som ledende principper for parterne eller lovgiverne ved henstillingens gennemførelse.

Arbejdsgiverne modsatte sig imidlertid afgørende dette standpunkt, der også mødte opposition fra forskellige regeringsrepræsentanters side. En enkelt af disse rejste spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet var muligt gennem ændringsforslag at foreslå de ledende principper helt eller delvis optaget i henstillingens tekst.

Dette spørgsmål blev af repræsentanten for generaldirektøren besvaret med, at det fra et formelt synspunkt afgjort ikke var udelukket gennem vedtagelsen af ændringer til henstillingen at indføje de ledende principper helt eller delvis i dennes tekst. Ud fra et realitetssynspunkt måtte man imidlertid erkende, at det kunne støde på vanskeligheder at vedtage bindende bestemmelser vedrørende samarbejde mellem arbejdsgivere og arbejdere, medmindre man kunne opnå tilslutning hertil fra de to parter. Det ville derfor efter hans mening være at foretrække at diskutere de pågældende metoder frit og at begrænse sig til at vedtage en resolution om det.

Uanset at et sådant resultat af kommissionens arbejde ikke af arbejderne og forskellige regeringsrepræsentanter blev anset for tilfredsstillende, enedes man dog om at begrænse sig til vedtagelsen af en resolution vedrørende de nævnte ledende principper, og denne blev vedtaget eenstemmigt af kommissionen.

Hvad angår de to andre spørgsmål, der stod på konferencens dagsorden, og som var henvist til behandling i kommissionen — nemlig spørgsmålet om samarbejde mellem offentlige myndigheder og arbejdsgiver- og arbejderorganisationer *inden for det enkelte faglige område og på national basis* — drøftede kommissionen, hvorvidt den kunne behandle disse spørgsmål.

Arbejdsgiverne fastholdt ubetinget, at den tidligere nævnte, af konferencen den 9. juni 1952 vedtagne beslutning vedrørende kommissionens arbejde udelukkede kommissionen fra overhovedet at drøfte disse spørgsmål.

Arbejderrepræsentanterne og visse regeringsrepræsentanter var af den opfattelse, at selvom det allerede af hensyn til tiden var udelukket at gå ind i en drøftelse af detaljerne i de tekster, der var udarbejdet af bureauet vedrørende disse spørgsmål, måtte kommissionen være berettiget til at foreslå konferencen en resolution, hvorved man sikrede sig, at de pågældende spørgsmål blev fulgt med opmærksomhed af arbejdsbureauet og blev gjort til genstand for behandling på en fremtidig arbejdskonference.

Da arbejdsgiverne imidlertid formelt modsatte sig en fortsættelse af kommissionens forhandlinger om spørgsmålet, var kommissionen afskåret fra at tage stilling hertil.

Den af kommissionen foreslåede henstilling blev vedtaget af konferencen med 174 stemmer imod 2. 13 medlemmer afholdt sig fra at stemme. De danske regeringsrepræsentanter stemte for vedtagelsen.

Den ovenfor nævnte resolution blev vedtaget med 137 stemmer imod 2. 16 medlemmer afholdt sig fra at stemme. De danske regeringsrepræsentanter stemte også her for vedtagelsen.

Henstillingens og resolutionens ordlyd er følgende: